

Sygn. akt IV CSK 655/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku W. M.
przy uczestnictwie K. M.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 9 maja 2018 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w O. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w O. z dnia 10 października 2017 r., którym dokonano podziału majątku wspólnego uczestników po ustaniu ich wspólności majątkowej małżeńskiej przez ustalenie wartości tego majątku na kwotę 470 838 zł (pkt I.) oraz przez obniżenie wysokości spłaty zasądzonej od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy do kwoty 235 419 zł i ustalenie czwartej raty na kwotę 35 419 zł (pkt III.), a w pozostałym zakresie oddalił apelację uczestniczki.

Uczestniczka oparła skargę kasacyjną na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje w jej ocenie niezrealizowanie przez Sąd drugiej instancji funkcji rozpoznawczej i kontrolnej, wobec oparcia kwestionowanego orzeczenia na opinii wskazanego biegłego, która podobnie jak opinia innego biegłego nie wyjaśniała zgłoszonych zastrzeżeń, a nie doszło do uwzględnienia jej wniosku o nieprzeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej, ani z opinii innego biegłego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, jako przyczyna przyjęcia jej do rozpoznania, zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez głębszej analizy prawnej oraz szczegółowych dociekań, wynika, iż przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Skarżąca powinna zatem przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, niepublikowane). Istotne znaczenie ma nie oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepubl.). Analiza wniosku skarżącej i jego uzasadnienia w kontekście podniesionych zarzutów skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie wskazuje na istnienie podstaw do uznania, że doszło do tego rodzaju nieprawidłowości. Niezadowolenie uczestnika z wywodów opinii biegłego nie jest równoznaczne z obowiązkiem sądu prowadzenia dalszego postępowania dowodowego w tym kierunku. Dowód ten podlega ocenie w okolicznościach konkretnej sprawy i pozostałych dowodów.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

aj